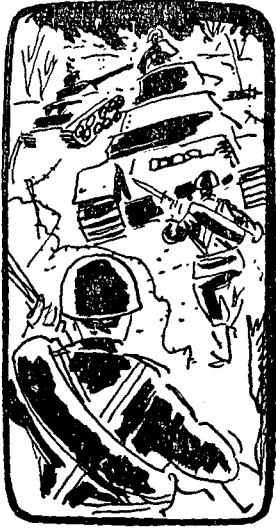

הבקעת מערך מבוצר-זמון — היא במאה ה-20

מהקשות שבבעיותיו ומשימותיו של כל צבא לוחם. במלחמת העולם הראשונה כמעט ולא נמצא לה פתרון — כי בנצחון בעלות-הברית ב־1918 היה חלק לא־קטן גם להתשה כללית של הצד הגרמני. הגרמנים מצאו עוד לפני־כן חלק בהפתרון המסתמן — והם עשו זאת לא ע"י "דישה" ארטילריה והסתערות־רגלים מתמידות, בהן נהגו ב־17—1916 לפני ורדן, כי אם ע"י טכסיס־הסתנות־שלי־רגלים, מלווי נשק אבטומטי קל, במתקפת־מרס 1918. בעליה־ברית רמזו לחלק האחר של הפתרון, ע"י שימוש בטנקים. צירוף השנים, בתור ספת תפעול אופרטיבי חדש של עוצבות־שריון, וכן חיל־אוויר טקטי, ובמידת־מה עוצבות־צנחנים, איפשרו לגרמנים את פריצתם בראשית מלחמת־העולם השנייה. כאן שלהי אותה מלחמה, ומערכות־הענק של 45—1942 בחזית־המזרח, בצפון־אפריקה, בנורמנדיה ובגבול צרפת־גרמניה, הפכה מלאכת

הבקעת־מערכים לאמנות ומעשה מאוזנים, המבוצעים ע"י השילוב רגלי־שריון־ארטילריה־אוויריה, בתוספת מאמץ הנדסי ניכר — אך שילוב שבראשו צועדים, ומלאכתו החיונית ביותר מבצעים, הרגלים. אכן, אין זה מקרה שהספר ממנו נשאב עיקר הידיעות והלקחים על מבצעי־הבקעה המתואר בעמ' 11 ע"י רס"ן ל.ג. מכונה במקורו הרוסי: "פריצת מערכי־הגנה מבוצרים ע"י עוצבות־רגלים".

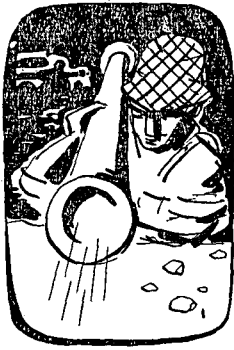
במלחמת־העולם הראשונה היו אולי בעלות־

הברית המערביות אלה ששלמו מחיר יקר ביותר בעד נסיונות פריצת מערך־יריב (הסומה ב־1916, מערכת פשוטיל ב־1917), אך הגרמנים, ובמידה לא־קטנה אף הרוסים, שבחזית־המזרח — אשר מרחביה העצומים זיללו במקצת את המערכים ואת העתודות־בעומק — השיגו בכך, יחסית, השגים גדולים יותר (הרוסים, בעיקר, ב"מתקפת־ברוסילוב", בקיץ 1916). במל־חז"ע השנייה התנסה הצבא־הסובייטי שנים ארוכות יותר משאר בעלות־הברית במלחמת־הפירות־ומערכים־רצופים, של־ע תים כמעט ודמתה בסגנונה לזו שבמלחמה הקודמת. על כן נודעים ערך וענין מיוחדים לנסיונותיו ולקחיזו במבצעי הבקעת מערכים רצופים, בתנאים בהם אין מקום לתמרון ולא־יגוף — ואף לא להסתנות כמובנה האופרטיבי, כי אם רק במובנה הטקטי המובהק ביותר. מלאכה תמורה זו, המלווה כרגיל

אבירות לרוב והוצאת תחמושת בשפע לא־יתואר, הפכה לבסוף לצבא זה למעין שגרה מתורגלת מראש. לא תמיד הוא הצליח בנסיונותיו, ונשא לעתים בכשלונות קשים מידי ההגנה והתקפות־הנגד הגרמניות השנונות. כרגיל נדרשו לביצוע ההבקעה ריכוזי־התרון־וכוח שהגיעו לא פעם לידי עדיפות של פי־שבעה ואף פי־עשרה. המבצע המתואר ומנותח הפעם הנו אחד הממוצעים והאופייניים — ובכך אולי עיקר ערכו המאלף.

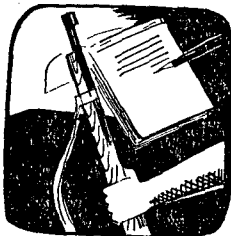
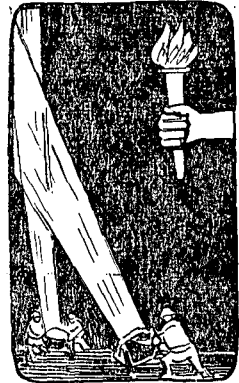
לרגלי החופשה השנתית יחול לאחר הופעת חוברת זו (חוברת כפולה) ועד להופעת חוברת קביץ רוח־זמן ארוך מן התקין: חודשיים במקום חודש וחצי.

בדורנו מצמיחה לו, כידוע, היל-השריון כוח-הרגלים משלו — אך גם חיל-הרגלים נאלץ עתה לטפח ארטיזריה-משל-עצמו. בכך כמעט וחזרנו, לכאורה, אל המאות היט"ו והיט"ז, כאשר קנה-הידי הכבוד של הרגלי היה תכופות דימה למעין תותח-מטטל (ואמנם, יש ואף כונה „תותח-יד“). אך לאמיתו-שלידבר פני ההתפתחות החדשה אינם אל העבר — כיאם אל החדר. ואולי דוקא השפעת גורם הזיך האטומי, המביאה לידי התבצרות מוגברת, עמוק-בקרע ומתחת למעבי-בטון חזקים — היא שתדרבן עוד יותר את התפתחותה המר כרחת של „ארטילרית-הרגלים“ בנוסח החדש — זו אשר, בשביל שתהיה קלה, הכרח כי תהיה חסרת-רשת. מניעה-היטוד להתפתחותה הוצגו באופן מוחשי-ביותר בסקירה (עמ' 38), למי מחקרי סי. מרשל, המנתחת את ראשית צעדיו של נשק זה במלחמת-קוריאה רבתי-הלקחים.

מאז הברזל אלוהים בין האור ובין החושך, בין היום

ובין הלילה (בראשית א', פס' ד-ה) נתרחושו דברים לא-מעטים הפוגעים בשלמותה של הבלדה זו: וזאת לא רק בשל השימוש של האדם באש ובאור, אלא אף כתוצאה משימוש בעשן וערפל מלאכותי, לצרכי מלחמה. ובמדה שמדובר במלחמות — אין לך אולי חיל המושפע יותר ע"י תגידות אירוואפלה אלו, הבאות מידי-אדם, מאשר חיל הרגלים. שכן אין עומדים לו למגן לא המחפה העבה, בתוספת מהירות, כמו בחיל השריון, ולא המרחק הרב, כמו בחיל-התותחנים. איידאות — היא-היא אמצעי-האבטחה העיקרי שלו. סוגיה זו, שכה חיונית בלוחמת-הרגלים, מוצגת בהריפות ובחתך בלתי-שגורתי ב„התקפה על משלטי לוקה“, לר. רט (עמ' 46).

רישום כוח-אדם ומינוו — אין לך דבר פרוזואי מזה. ובין ענפי הפעילות-הצבאית ודאי שעל הענף ה„אכ"אי“ ייחשב. אך כתי הופך הוא לעיני הדרכתי, ואסילו מבצעי? מתי פורצת הדרימיתות של שדה-הקרב לתוך תחומה של שגרה משרדית? על שאלות תמוהות אלו ניתנת תשובה מתמיהה — אך קולעת (ככמה מובנים בכתי אחת) — ב„מיון נוסף“, תרומת-עטו של סא"ל ג. ש. ל„פנסקו של מג"ד“ שבחוברת זו (עמ' 59).

„שאלה נצחית“: — כיצד לשפר, עוד ועוד, את רמת-

אימוניו של צבא, שכן עם כל צעד והישג — מתעורר הצורך (וההכרח) בתוספת, בהעמקה, בשכלול וביצוע מושלם-יותר. היש לשאלה נצחית זו פתרון „גדול“, אחד וחד-פעמי? ניתן לפסק בדבר. עכ"פ, אל"מ בנימין גיבלי רואה (עמ' 64) את עיקר הבעיה והתקנה ב„קטנות“ — שהן, בהצטברן ובהתמידן, הופכות ל„גדולות“. הדוגמאות המובאות על ידיו הן רבות; אך ודאי רבות עוד יותר הדוגמאות הנוספות, העשויות לעלות במוחות קוראיו. (המשך „מי ומה בחוברת“, ראה עמ' 88)

לצבא הגנה לישראל

ש א ב ר כ ה
ע ל ה ו ה צ ל ח!
„לבידי ישראל” בע”מ

לצבא הגנה לישראל

ש א ב ר כ ה
מ ר כ ז ל ש י ו ו ק ב ע ” מ
משווקי חוטי כותנה

לצבא הגנה לישראל

ב ר כ ת נ ו ש ל ו ח ה
פ ל ד ו ם ב ע ” מ
פלדות, מתכות והספקה טכנית

לצבא הגנה לישראל

ע ל ה ו ה צ ל ח!
מ . ש ט ר ן
סוכנות ס.ק.פ. ת”א דרך פ”ת

לצבא הגנה לישראל

ב ר כ ה נ א מ נ ה
„ל י ם ” ב ע ” מ
הספקה לאניות